

אורטל בן דיין, תלמידה באוניברסיטה העברית

הסטודנטית ששברה את קשר השתיקה. סביב ההטרדות פתחה קופת שרצים. האוניברסיטאות נאלצו להתמודד עם מה שהיה

עד שפירסמה את הפוסט, "הסתובב פרופסור א' כמו טווס וטיפד לכל חברי הסגל שהוא מרגיש רב תרבותי כי היה לו רומן עם סטודנטית מדוקאית". "אם היית אתיופית", הוא אמר לה, "זה היה מושלם". בשנים הללו צצו סיפורים נוספים על פרופסורים וסטודנטיות, "סיפורים שהאוניברסיטה הקפידה לטאטא מתחת לשטיח". בן דיין שילמה מחיר אישי כבד. הפעילו נגדה מהלכים שכוונו להרחיקה, הפיצו שמועות, הבחירו לה שהמשך הקריירה שלה באקדמיה נתון בסכנה, ובמהומה התקשורתית שנוצרה היא עמדה לברה, כפנים חשופות, בעוד פרופ' א' נותר אלמוני.

הצלחתה הגדולה היא הפרת ההשתקה האופפת את יחסי הכוח באקדמיה ומאזן האימה, המערבב בין כוח למין ביחסים שבין מדעים לסטודנטיות. היא עודדה שיח ציבורי - בציבור בכלל ובין כותלי האקדמיה בפרט - על תקיפת מיניות ועל יחסי ניצול וגוננות. היא נתנה לגיטימציה לסטודנטיות להתלונן. מאז חשיפת הפרשה הוכפל באוניברסיטה העברית מספר התלונות על הטרדה מינית. באוניברסיטה העברית ובמוסדות נוספים תוקנה תקנה חדשה האוסרת על יחסים מיניים בין סטודנטים למדעים.

לאורטל בן דיין, סטודנטית מצטיינת בחוג לסוציולוגיה ואנתרופולוגיה באוניברסיטה העברית, היתה שנה קשה וסוערת, אבל היא יכולה לוקוף לזכותה את שבירת קשר השתיקה סביב אחד המחוזות האפלים ביותר באקדמיה. פוסט שפירסמה במאי 2008 באתר העוקץ, שכותרתו היתה 'א' מהחוג לסוציולוגיה", פתח קופת שרצים. הפוסט תיאר מסכת של גזענות, סקסיום והטרדה מינית. בעקבותיו נפתח הליך משמעותי נגד המרצה, העומד לקראת סיום, וחקירת משטרה נגד מרצה אחד בחוג, פרופ' אייל בן ארי. התיק נסגה, אך האוניברסיטה פתחה נגדו בהליך משמעותי. זה התחיל כוויכוח אקדמי במסגרת קודם על אפליה ויחסי כוח בין אשכנזים למזרחים, שהתקיים בין מרצה בגיל העמידה לסטודנטית בת 24 מקרית שמונה. הסטודנטית הגיעה לאקדמיה שבה מזרחים הם מיעוט, הן בקרב הסגל (פחות מעשידיית מהמדעים במסלול לקביעות הם מזרחים) והן בקרב הסטודנטים (שיעורם של הצעירים והצעירות המזרחים המתחילים ללמוד במוסד להשכלה גבוהה עומד על 26 אחוז משנתון מסיימי י"ב, לעומת יותר מ-36 אחוז אשכנזים). או במילותיה של בן דיין: בשנות השתיקה שלה,

39